

nansloven kan ydes et Tillæg til den Kontorholdsgodtgørelse, som i Henhold til § 8 i Loven af 1870 fastsættes for hvert enkelt Embede, idet det jo altid maa blive et Skøn, hvorvidt de forøgede Udgifter, som fremkomme i Kontorholdet for vedkommende Postmesterembede, ere en Følge af saadanne Omstændigheder, som den paagældende Postmester ikke er Herre over, og som derfor ere Udgifter, som med Rette i Henhold til Kontorholdslovens § 2 kunne forudsættes at blive efterbevilgede. Det er en Selvfølge, at netop fordi vi have denne Bestemmelse og for øvrigt ogsaa have haft den i den tidligere Kontorholdslov, kommer der mange Henvendelser til Ministeriet om at dække saadanne Underskud. Og det kan være ret vanskeligt at træffe det Skøn, der i saa Henseende maa træffes.

Jeg har ment, at der i dette Tilfælde var nogen Anledning til at gaa ud fra, at man fra Rigsdagens Side vilde tage det Hensyn at efterbevilge den paagældende Postmester det Beløb, som han har maattet udlægge af sin egen Lomme, og jeg har ment, at Begrundelsen kunde søges i, at Postbygningen i Horsens har været under Ombygning i flere Aar i den Periode, for hvilken Kontorholdsloven af 1907 har været gældende. I øvrigt har man ogsaa i denne Periode paa Finansloven bevilget udover, hvad der staar i selve Kontorholdsloven, et Kontorholdstillæg paa 1,100 Kr. af Hensyn til denne Ombygning. Men der kan maaske alligevel være nogen Grund til at sige, at denne Ombygning har taget saa lang Tid, at det har været lidt vanskeligt for Postmesteren at føre sin Økonomi, som han ellers vilde have gjort. Der er for mig ingen Tvivl om, at Postmesteren virkelig har haft disse forøgede Udgifter. Han har for Resten haft flere, idet der ifølge tidligere Aars Indberetninger om Kontorholdsudgifter har været Underskud, men det har han ikke gjort Henstilling om at faa betalt, saa der har heller ikke været Anledning for Ministeriet til at søge saadan Efterbevilling.

Efter alt, hvad der er oplyst, er jeg sikker paa, at vedkommende Postmester i Virkeligheden holder godt Øje med, at der ikke benyttes mere end højst nødvendigt til Kontorudgifter, være sig til Belysning, Rengøring og Forbrug af forskellige Materialier, som haves paa Kontoret. Paa den anden Side maa jeg erkende, at nogen lovmæssig Ret har den paagældende neppe, heller ikke under Henviisning til det, den ærede Ordfører (Jerichow) anførte om det

i den sidst vedtagne Kontorholdslov i den paagældende Paragraf fastslaaede. Jeg kan ikke andet end beklage, at man ikke har villet yde vedkommende Postmester dette Beløb, som han altsaa selv fremdeles maa betale, men jeg kan jo ikke gøre mig noget Haab om, naar hele Finansudvalget er enigt om ikke at gaa ind paa Ændringsforslaget, at kunne faa det vedtaget, og da hverken jeg eller Postmesteren har nogen Fornøjelse af, at Tinget ved en formelig Afstemning nægter at bevilge dette Beløb, skal jeg tillade mig at tage Ændringsforslaget tilbage.

Formanden: Ændringsforslag Nr. 4 er taget tilbage. Ønsker nogen at optage det? (Ophold). Da det ikke er Tilfældet, er det bortfaldet.

Indenrigsministeren (Jensen-Sønderup): Jeg skal dernæst gøre nogle Bemærkninger i Anledning af et Ændringsforslag, der er stillet udenfor Ændringsforslagslisten af 15 Medlemmer og gaar ud paa — hvad den ærede Ordfører for Forslagsstillerne (Birch) har oplyst — at give en Understøttelse til forhenværende Landpostbud Rasmus Andersen af Nyborg. Jeg vil først gøre opmærksom paa, at jeg tror, det ærede Medlem fra Nyborg (Birch) bruger for stærkt et Udtryk, naar han siger, at det paagældende Landpostbud har faaet sin Afsked paa graat Papir til Trods for, at han kunde være vedbleven med at udføre sit Hverv. Idet jeg i øvrigt skal henholde mig til, hvad den ærede Ordfører (Jerichow) allerede har bemærket angaaende denne Udtalelse, vil jeg yderligere oplyse, at ved Omordningen af Landpostbudrouterne i 1903 var den paagældende Mand allerede op imod 70 Aar, og det viste sig ikke muligt at lade ham faa en Route af den Størrelse, som han efter sin Alder kunde udføre, uden derved at man, da man havde et eller to Postbude, som ogsaa vare i en ret høj Alder, lod dem hver faa en lille Route, og saa vidt jeg ved, lod man dem faa en saadan lille Route, som de kunde udføre, alene af Hensynsfuldhed mod dem, thi man kunde godt allerede den Gang have faaet en mere tilfredsstillende Ordning, hvis man ikke vilde have taget de humane Hensyn til, at de paagældende gerne vilde have Lov til at vedblive at fungere. Men man kan ikke forlange, at vi, efter at den eller de paagældende gamle ere døde, skulle opretholde en Ordning med Hensyn til Budgangen, der saavel postalt set som fra